

JOSIP VANDOT:

Kekec na volčji sledi.

Planinska pripovedka.

7.

Kekec ni čakal dolgo časa. Kar hipoma je stala pred njim Pehta in se mu smejala. »No, pobič!« mu je rekla. »Ali te nisem ujela? Pa si se nekaj hvalisal tam pod klancem, da te nikdar ne ulovim. Kaj te ni sram, da se hvališaš tako grdo? Kaj, pobič? — O, Pehti še ni ubežal nihče, pa tudi ti ne. Če bi te ne bila ulovila danes, bi te bila jutri ali pojutrišnjem... Le nikaž ne glej tako grdo izpod čela! Saj ti ne pomaga nič — niti tvoja jezica, niti tvoja slaba volja. Kar lepo miren bodi in čakaj mirno kazni, ki sem si jo izmislila zate. Veš, udrl si prav nemarno v mojo kočo in si odvedel Mojco. Zasmehoval si me in si mi strgal korenček. Nabil si mojega volka s polenom, da bo siromak kruljav še deset dni. Vse to si storil, pobič, in zato si zaslužil pošteno kazen. Le čakaj me, nepridiprav!«

In Pehta je dvignila roke in ga je pograbila za lase in za ušesa. Kekec se ni zganil in niti trenil ni z očmi. Samo dvakrat je zasopel in je potem rekel: »Teta Pehtara, ako sem zaslužil, pa me nabijte po pravici! Res je, da sem udrl v vašo kočo in sem odvedel siroto Mojco. A meni se je smilila slepa ubožica; zato sem jo pa tudi odvedel. A vam se ni smilila, teta Pehtara — slepa ubožica se vam ni smilila, pa ste jo zaprli v črno kočo. No, tudi to je res, da sem posvetil vašemu volku s polenom. Saj če bi ne bil, pa bi bil nemarnež najbrže ukradel najlepšega bicka iz hleva... A posmehoval se vam nisem, teta Pehtara! Tega mi pa resnično ne morete reči. Samo to sem vam storil hudo, da sem vam strgal korenček. Samo to, teta Pehtara! Zato me pa nabijte, ker nisem delal prav! Saj ne bom javkal, teta Pehtara, resnično, niti enkrat ne bom zajavkal.«

Pehta ga je izpustila. Pogledala mu je naravnost v obraz in se je namuznila. »Hm, ti pa znaš dobro gobezdati,« je rekla. »Mislila sem, da si vetrnjak, ki nima para na svetu. Zdaj pa vidim, da se vedeš prav pošteno. Samo, če ne mlatiš prazne slame, pobič, in se ne hliniš, ker te je strah mene in mojega volka? Ha, pobič?«

»Zakaj bi se hlinil?« je odvrnil Kekec prostodušno. »Pa tudi bojim se ne nikogar. Ne rečem, da bi se ne bal tega kosmatinca, ki

ima tako dolge zobe. A njega se bojim samo zaradi tega, ker ne razume božje besedice, in človek ne more z njim pošteno govoriti, kakor se ni moglo niti z našo rajno Kežo... A toliko vam moram reči, teta Pehtara, da niste delali lepo z mano, ker ste me zdajle pošteno zlasali. Zaradi tistega malega korenčka pač ni bilo vredno! Saj ne morete reči, da sem se norčeval iz vas. O, tega pa nikdar ne! Izmisлил sem si bil o vas lepo pesem. Na vrtu sva jo prepevala z Mojco vsak dan, in vi sami ste jo čuli in ste jo radi poslušali. Pa recite, teta Pehtara, da ni res! Tri dni vam jo je morala prepevati uboga Mojca. Pa recite, da tista pesem ni lepa!«

»Hm,« je rekla Pehta in ga je gledala. A v njenih očeh ni bilo niti najmanjše jeze. »Hm,« je ponovila še enkrat in je nadaljevala: »Seveda, ne bom se lagala, da mi ni ugajala tista pesem. A vse eno pojdeš z mano, pobič! Odvedel si mi Mojco, a meni je dolgočasno, če sem sama v koči. Zato pa ti ostaneš pri meni, da te bom poslušala, ker znaš tako lepo gobezdati. A nikar ne misli, da se mi izmuzneš! Glej tega-le volka! Stražil te bo noč in dan in ti bo vedno za petami. A volk ima strašne zobe — strašne, ti rečem, pobič!«

Kekec se je posmejal v svojem srcu, ko je slišal te besede. Saj je vedel, da mu Pehta ne stori nič žalega. No, s tem-le volkom bo pa že zagodel enkrat prav pošteno, da se bo kar oblizoval. Pride že čas, in tudi prava prilika pride, ko bo treba. — In Kekec si je popravil lase, ki mu jih je bila zmršila Pehta. Namuznil se je dvakrat, pa je rekel: »Saj sem vedno govoril, da niste hudobni, teta Pehtara. Zato sem si pa tudi o vas izmisлил pesem, da je lepše ni na vsej vasi. Z vami grem, prav rad grem z vami. Tako in tako moram služiti pri Korošču. Bom pa služil pri vas — in nazadnje je itak vse eno, ali služim pri vas ali pa pri Korošču. Samo tega vas prosim, teta Pehtara, da poučite tega-le kosmatinca, naj me pusti pri miru. Lahko bi se mu spet kaj takega dogodilo kakor zadnjič s tistim polenom. Na, pa bi bila zopet zamera... Saj bi govoril jaz sam z njim; a jaz ne razumem volčjega jezika, resnično ga ne razumem, teta Pehtara!«

»Ti si pravi nepridiprav, pobič!« se je zasmejala Pehta. »Pa le nikar se ne boj volka! Dokler si priden, ti ne stori nič žalega. Samo nagajati mu ne smeš, ker ne pozna šale! Pa tudi pobegniti ne smeš, ker te doteče že pri tretjem koraku. Pa se zaleti vate in te raztrga, kot bi trenil. Zato pa bodi pameten, pobič, in pazi, pazi, da te ne zadene nesreča... A zdaj pojdemo v goro, ker bo kmalu večer in noč. Daj mi roko, pobič!«

Pehta je prijela Kekca za roko, pa so se napotili po strmem kotu navzgor. Pehta je molčala in je gledala zamišljena v tla. Pa tudi Kekec je molčal, ker se je zatopil v svoje misli. Samo enkrat se je ozrl nazaj, pa je videl volka, ki mu je bil za petami in ga ni izpustil niti za trenutek izpred oči. Volk je hropel in je iztezal svoj dolgi jezik iz gobca. Kekec se je naglo okrenil, da bi ne videl več grde zveri. — »O, kar preziral ga bom,« je mislil sam pri sebi. »Ne pogledam nemarneža niti enkrat, ker bi se morda še celo domišljeval, da se mu prilizujem. Pride čas, ko pošteno zaigram z njim, in takrat mu ne bodo pomagali niti dolgi zobje, še manj pa nemarni jezik. Pride čas, zagotovo pride!« — In Kekec se je kar namrdnil in ni mislil več na volka. Pogledal je od strani Pehto, pa si je dejal: »Saj ni hudobna. Mislil sem, da mi bo potrgala najmanj obe ušesi in vse lase. Pa me je samo malo premikastila, da sem komaj čutil... Na vasi pripovedujejo, da je jako huda in zadirčna. Pa ni res, ni res! Saj je bila prijazna z menoj in se mi je še celo smejala. Ne bo mi nič hudega pri njej — tri dni ostanem v njeni koči, samo tri dni. Potem pa prekanim njo in nemarnega volka in pobegnem h Korošču. O, Kekec ni kanarček, da bi se ga zapiralo v gajbico. Lepo bo pobegnil čez tri dni, in teta Pehta se bo praskala za ušesom, a nemarni volk bo tulil, da bo oglušel. Oj, resnično...«

Tako je premišljal Kekec in je stopal naglo kraj Pehte, ki ga je držala ves čas za roko. Bili so že visoko gori in so se vedno bolj bližali gozdiču, ki je za njim ležala Pehtina tiha senožet. Že se je čulo zamolklo šumenje visokega slapa, in večerilo se je širom okrog po zagorskem svetu. Prijetno je dehtelo vsepovsod, zakaj kraj pota so cveteli veliki, gosti grmi rdečega ravšja. Kekec je pogledal molčečo Pehto, pa je izpregovoril tedaj: »Slišite, teta Pehta? Ali gremo na vašo senožet in v vašo kočo, ki stoji na tisti senožeti? O, lepo je v vaši koči! Veste, samo preveč je tema, in ne vidi se skoro ničesar. Kaj ne, da gremo v tisto kočo? Kmalu smo tam, kmalu...«

Pehta je zamahnila z roko in je odgovorila: »Ne bodi nestrpen, ti pobič! Boš že videl, kam te povedem... Samo malo počakaj in malo potrpi!«

Zavili so v goščavo po ozki stezi, ki je držala med gostim rušjem. Stemnilo se je bilo po gozdu, in Kekec je moral paziti, da se ni spotaknil ob debele korenine, ki je bila z njimi preprežena vsa steza. A Pehta ga je držala trdo za roko, in tako ni padel niti enkrat. Šumenje slapa je prihajalo vedno razločnejše. Že je bobnelo nekje na levi, da se je potresala zemlja. In Kekec je tedaj spoznal, da so ravno nad

groznim slapom in da bodo kmalu na tihi senožeti. Varno je stopal kraj Pehte in ni izpregovoril besedice. Noč je že legla na zagorski svet. Nizko, grbavo rušje je pošumevalo v hladnem vetrecu, ki je vel s strmih, v nebo kipečih snežnikov. Zvezde so se užigale po prostranem, jasnem nebu, in hipoma je legla mrtva tišina na samotno gorovje, in čulo se ni več niti šumenja silnega slapa... Tedaj so stopili iz goščave. Kekec je zagledal nedaleč pred sabo svetlo lučco, ki je gledala računvedno v noč.

»O, to je pa vaša koča,« je rekel ves vesel, da je konec poti. »Glejte, teta Pehtara, lepa lučca sveti tam na okencu. Gotovo ste jo prižgali že podnevi, ker ste vedeli, da pridemo ponoči sem. Ali ni res, teta Pehtara?«

»Hm, prav praviš!« je odvrnila Pehta. »Prižgala sem jo, ko sem odšla z doma, da te ulovim. Slišala sem te, ko si prepeval tako predrzno tam na višini. In vedela sem, da te danes ulovim. Zato pa sem prižgala tisto lučco.«

In šli so preko temne senožeti in so se približali črni koči in svetli lučci. Tedaj je Pehta postala, pa je rekla: »Počakaj tukaj, dokler se ne vrnem iz kočice.« — In Pehta je izginila v temi, in Kekec je ostal sam z volkom na senožeti. Kekec se je čudil in je ugibal sam pri sebi: »Hm, zakaj me ne pusti v kočico? Morebiti misli, da bom prenočeval tu na senožeti pod milim nebom in v mrzli rosi? Oj, tega pa ne, dokler bo svet stal. Rajši pobegnem nazaj v dolino in se pošteno naspim pri Korošču.« — In Kekec se je že okrenil, da bi pobegnil preko senožeti. A tedaj je zatulil pred njim volk in je zarenčal, da je bilo strah. Zasvetile so se njegove oči v temi kakor dve lučci, in volk se je vzpel na zadnje noge, a sprednje je položil Kekcu na rame.

»Pusti me, nemarnež!« je zasopel Kekec. »Saj ti nočem ničesar. Ne boj se, da ti pobegnem! O, veš, tvoji zobje so prenemarni, da bi raztrgali Kekca. Saj sem ti že nekoč rekel, da ne pobegnem prej, dokler ti nisem posvetil prav pošteno. Zato me pa pusti in ne delaj neumnosti, nemarnež prismuknjeni!«

Volk ga je izpustil in je zopet stal pred njim. Njegove oči so se spet svetile v temi, in renčal je na glas. A tedaj se je prikazala Pehta in je stopila tik do Kekca. Molčala je in je gledala nepremično na kočico. Tam v koči pa je prasketnilo tisti hip na ves glas. Čulo se je ropotanje, kakor da bi se kočica podirala, in hipoma se je zasvetilo pred Kekcem. Visok, rdeč plamen je šinil skozi streho in je razsvetlil vso senožet. — »Joj, teta Pehtara!« je vzkliknil Kekec ves prestrašen. »Vaša kočica gori... Ali ne vidite, da vaša kočica gori?«

»Vidim, vidim,« je odvrnila Pehta. »Sama sem jo zažgala ravnokar. Ni mi več treba te kočice. Zato pa sem zakurila ogenj in sem jo zažgala. In vsega tega si kriv ti, pobič.«

»Kaj? Jaz sem kriv?« se je zavzel Kekec. »Teta Pehtara, vi se motite... Saj nisem jaz zažgal kočice. Sami ste jo zažgali. Ali niste rekli ravnokar, da ste jo sami zažgali? Ha, teta Pehtara?«

»Zaradi tebe sem jo zažgala,« je odvrnila Pehta. »Veš, nihče ne sme vedeti, kje stoji moj dom. Ti pa si našel mojo kočico, in zaradi tvoje gobezdavosti ve zdaj že ves svet, kje stanujem. Tega pa jaz ne trpim. Zato pa sem zažgala kočico.«

»Pa kje boste zdaj stanovali?« je vprašal Kekec. »I, menda vendar ne pod milim nebom in v mrzli rosi? Teta Pehtara, to ni nič prijetno. Zeblo bo vas, da boste kar z zobmi šklepetali. Veste, teta Peh-

tara, bolje bi bilo, da niste zažgali kože. Saj bi vas nihče ne nadlegoval in nihče bi se ne upal sem, ker se vas vsakdo boji. Samo Kekec je udrl v vašo kočo; a samo zaradi tega, ker se mu je smilila uboga, slepa Mojca. Pa zato ste ga pograbili, in samo vi veste, kaj bo še z njim. O, ničesar dobrega, ničesar dobrega...«

Pehta mu ni odgovorila besedice, ampak je strmela v plapolajoč plamen, ki je postajal vedno večji. Ogenj se je bil polastil že vse kože in je bil tako svetel, da je razsvetlil vso senožet. Prasketalo je v tistem ognju in je sikalo, kakor da bi živelo v njem sto silnih kač. Volk je legel na rosna tla, pa je pričel žalostno cviliti. Pehta je molčala in tudi Kekec je molčal. Gledal je v tisti svetli ogenj, in skoro strah ga je bilo. A koča ni gorela dolgo. Hipoma se je sesula, in tisoč isker se je razpršilo po daljnem zraku. Plamen je ugasnil, in samo tlelo je še tam na pogorišču, od koder se je dvigal črn in gost dim.

»Pojdimo zdaj!« je dejala tedaj Pehta in je prišla Kekca za roko. »Pogorela je koča, in tu nimamo iskati ničesar več.«

»Pa kam gremo?« je vprašal Kekec. »Dajte, teta Pehtara, pa mi povejte, ker sem res radoveden in me skrbi. Povejte, teta Pehtara, lepo vas prosim...«

»Daleč gremo, pobič,« je odvrnila Pehta. »Pod belimi gorami imam drugo domovanje. Do polnoči bomo hodili, preden pridemo do tistega domovanja. Zato pa le čvrsto stopi, pobič! Kmalu vzide svetli mesec, in videlo se bo kakor podnevi.«

In šli so po isti stezi nazaj do širokega pota. Tam pa so zavili naravnost v gosto rušje. Ozka steza se je vila med geščavo, tako ozka, da so morali stopati drug za drugim. Temno je bilo v tisti goščavi, da se ni videlo prav nikamor, niti na stezo, ki je bila polna debelih korenin. Kekec se je spotaknil gotovo stokrat, trikrat je pa telebnil prav pošteno na trda tla. A Kekec ni javkal. Kekec se je samo zasmel in je rekel: »Ta preklicana pot! Teta Pehtara, zakaj ste me ugrabili? Lepo bi spal zdaj na Koroščevem podstrešju. Pa se moram mučiti tu na tem preklicanem potu. Pa ko bi človek vsaj vedel, zakaj se muči. Ali ni res, teta Pehtara?«

»Tiho, tiho, pobič!« ga je posvarila Pehta. »Potrpi malo! Saj vzide kmalu mesec, in potem se ne boš nič več prevrnil... Glej, glej — ravno vzhaja tam za gorami!«

Resnično — izza škrbastega snežnika se je dvignil mesec. Bil je velik in svetel, in njegovi žarki so zatrepotali po divjem zagorskem svetu. Zasyetila se je po nizkem rušju srebrna rosa, in mrzel vetrec je zavel s širnih, zmrznjenih snežišč. Kekec si je moral zapeti svoj

jopič, ker ga je zazeblo. A vendar se je razveselil srebrnega meseca. Saj zdaj je videl razločno vsako korenino na potu in niti enkrat se ni spotaknil več. Spet je zagledal za sabo volka, ki je stopal enakomerno za njim in je sopel in kazal svoj dolgi jezik. — »Ne pusti me nemarnež, niti za trenutek me ne pusti,« je zagodrnjal Kekec, ki se ga je polastila slaba volja, ko je zagledal volka. »Najrajši bi ga brcnil, da bi zletel naravnost v dolino in bi se ubil. Saj bi ga ne bilo škoda, prav nič bi ne bilo škoda tega nemarneža...«

Še dolgo časa je Kekec godrnjal in je bil slabe volje. Stopal je za Pehto, ki je molčala neprestano. Šli so med rušjem navzgor in čez dolgo časa so dospeli do peščene planotice. Kekec je obstal, pa se je ozrl okrog sebe. Razločno je videl kraj planotice širno snežišče, ki se je svetilo v jasnih mesečnih žarkih. Snežišče pa se je raztezalo do belih skal, ki so se vzpenjale visoko, visoko v jasno nebo. Mrtva tišina je molčala vseokrog — po planotici, po snežišču in med strmim skalovjem... »Hm,« je rekel Kekec, a nič drugega. Odsopel se je, ker ga je bila utrudila strma, naporna pot. Tu gori na planotici je bilo še bolj hladno kakor pa doli med rušjem. Zakaj od belega snežišča je prihajalo nekaj ledenega, da je Kekca kar streslo in ga zazeblo do kosti. »Br, br!« je izpregovoril tedaj. »Teta Pehtara, tu je pa menda doma sama zima. Pred pomladjo se je skrila semkaj in jo je strah med divjim skalovjem. Ali ni res, teta Pehtara?«

Pehta ga je pogledala in mu je odgovorila: »Seveda je ponoči tu jako mraz. A podnevi je prijetno, ko sije solnce naravnost na to planotico. Oj, Kekec, še privadil se boš tu in ne boš hotel več odtod. Le meni verjemi, Kekec!«

»Ali mislite, teta Pehtara?« je rekel Kekec. Prešla ga je slaba volja, ker je spoznal iz Pehtinih besed, da stoji nekje blizu njeno novo stanovanje. Nič kaj povšeči mu ni bilo to nočno popotovanje. Rad bi se bil že zleknil po mehkem ležišču in rad bi bil že spal. Zato je zazdehal glasno in je nadaljeval: »Glejte, teta Pehtara, toliko časa že hodimo. Zvezde so že nizko, a mesec visoko na nebu. Saj bo menda kmalu polnoč, in čas bi že bil, da misli človek na spanje. Saj je spanje na svetu najlepša stvar.«

»Potrpi, potrpi, Kekec!« ga je bodrila Pehta. »Saj se boš še lahko naspal. Ni več daleč do mojega stanovanja. Glej to strmo reber! Še preko te strmine pojdemo in potem smo doma.«

Napotili so se v strmo reber, ki pa ni bila peščena, ampak jo je pokrivala nizka, gosta trava. Počasi so šli navkreber in so se dvigali više, vedno više. Zadehtelo je vseokrog po rdečem ravšju, ki je raslo tam vrhu rebri v velikih, gostih grmičih. Kekca ni to prav nič zanimalo. Počasi je stopal za Pehto in je pokimal že tupatam z glavo, ker se ga je loteval spanec. Bil je utrujen od dolge hoje in samo tega si je še želel, da bi bil že kmalu v postelji, pa bodisi pri Korošču ali pa pri Pehti. Niti misliti se mu ni več ljubilo, in ni ga zanimal širni planski svet, ki se je svetil krog njega v srebrnih mesečnih žarkih. — »Teta Pehtara, ali slišite?« je dejal in je zazdehal. »Ali bom spal na senu? Ali v postelji? Seveda, lepše je v postelji. Pa tudi na senu se človek dobro naspí. Meni je pač vse eno, teta Pehtara. Samo, da se naspim, pa naj bo v postelji ali pa v senu.«

»Kaj misliš, da sem beračica?« je odvrnila Pehta. »O, toliko pa imam vendar še, da premorem postelj, kjer boš spal. Lepa je postelj in mehka, da boš spal kot kraljevič in boš sanjal najlepše sanje. Kmalu bomo na vrhu strmine. Samo malo še potrpi, Kekec!«

In Kekec je potrpel in ni več izpraševal. Samo zdehal je vedno bolj in je komaj čakal, kdaj se prikaže Pehtino domovanje. Dospeli so vrh strmine do temnega gozdiča, ki je pokrival vso višino. Po ozki stezi so šli skozi gozdič in so prišli kmalu do široke trate. In sredi te trate je stala obširna, bela kočá, ki so jo osvetljevali mesečni žarki. — »Glej, to je moje domovanje!« je rekla Pehta in je vzela iz žepa ključ. »Boš videl jutri, kako je lepo tukaj. In tu boš spal prav dobro, in ničesar hudega ti ne bo. Samo, če boš priden, Kekec?«

»Hm,« je rekel Kekec in je bil ves vesel, da je konec dolgega potovanja. »Priden sem bil še vedno. Škoda, da je poginila naša Keza. Lahko bi jo vprašali, kako sem bil priden, ko sem jo pasel za Gmajnico. A rajnka Keza je bila koza, da je pod solncem ni več take... Teta Pehtara, zdaj sem pri vas. Seveda, nisem zaslužil, da me zapirate v to kočo. Saj vam nisem storil ničesar žalega. Kaj zato, če sem vam strgal korenček! Samo nercavost je bila, samo norčavost, teta Pehtara! Zaradi tega pač ni bilo vredno, da ste me pograbili in da me hočete zdaj zapreti v to kočo. Teta Pehtara, glejte! Ali bi ne bilo boljše, da se nocoj lepo naspim v vaši koči, a v jutru me zapodite nazaj v dolino? Kaj, teta Pehtara, ali bi ne bilo boljše?«

»Tiho, tiho, Kekec!« mu je odgovorila Pehta in je odprla vrata. »Jaz vem dobro, kaj delam in zakaj sem te pograbila. Pa tudi dobro vem, kdaj te izpustim. Zato pa bodi tiho in me nikar ne izprašuj!«

Pehta je stopila v temno kočo in je prižgala svečo. Kekec je šel molče za njo in je kar sedel na klop, ki je stala tam v veži. Naslonil se je ob leseni zid in je hotel kar zaspati. Pehta se mu je posmejala in mu je rekla: »Ne boš spal na klopi, Kekec! Vstani in pojdi za mano!«

Kekec si je drgnil zaspane oči. A vendar je vstal in je šel za Pehto, ki mu je svetila v stransko sobico. Kekec ni videl tam nič drugega nego lepo posteljo, ki je stala ob belem zidu. In Kekcu so se zasmejale zaspane oči, in kar slekel je jopič. Pehta je postavila svečo

na mizico in je razgrnila postelj. »Kar spat pojdi, ker stojiš komaj na nogah,« mu je rekla. »A jutri se dogovoriva o vsem.«

»Lahko noč, teta Pehtara!« je zazdehal Kekec in si je pričel sezuvati nakovane, težke črvelje. Pehta je odšla in je zaprla vrata za sabo. Volk je ostal v izbici. Zleknil se je po tleh in je gledal nepremično na Kekca, ki se je naglo slačil. — »Glej, glej!« je godrnjal Kekec zlovoljen. »Tega nemarneža poglej! Pa bo spal vso noč kraj moje postelje in me bo stražil, da ne pobegnem. O, seveda — ravno nocoj se mi ljubi, ravno nocoj! Vesel sem, da se naspim, ker sem resnično zaspan... Le glej me, le glej me, nemarnež prismuknjeni!«

In Kekec je ugasnil svečo in se je skobacal v posteljo. Pogrnil se je s toplo odejo in se je trikrat pretegnil. »Mehka je postelj, mehka,« je godrnjal sam s sabo. »Na samih pernicah spim, kakor da bi bil kraljevič... Še nikoli nisem spal v tako imenitni postelji. O, resnično...«

Volk je hipoma zacvilil, kakor da bi se mu sanjalo nekaj mučnega. Kekec je dvignil glavo, pa je pogledal v temo. In tedaj je videl kraj postelje dve lučki, ki sta gledali naravnost vanj. Kekec je vedel, da leži volk tik postelje, in da bo ležal tam vso noč in ga bo stražil neprestano. Zato pa se je razsrdil in je zamrmral: »Ali misliš, da se te bojim, nemarnež? Samo cvili in renči, ako se ti ljubi! Vse eno bom spal, tako lepo spal, kakor da bi stal kraj moje postelje moj angel varuh, a ne ti, nemarnež! Samo to glej, da ne boš imel prehudih sanj in da ne boš zaradi tega preveč rogovilil. Veš, nihče me ne sme buditi sredi najlepših sanj, ker jaz ne poznam šale... Kar lepo miren bodi vso noč in spominjaj se tistega polenca, ki te je tako gorko ošinilo tisti večer! O, le spominjaj se...«

Volk niti zarenčal ni več, ampak je ležal mirno na tleh, kakor Kekec v mehki postelji...

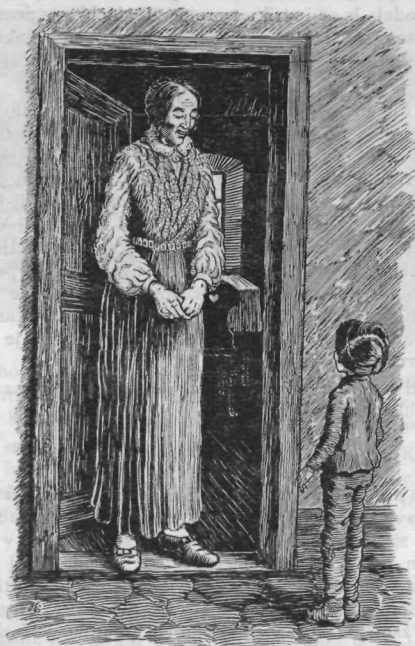
8.

Kekca so predramili solnčni žarki, ki so se kradli skozi nezagrjnjena okenca. Naravnost na Kekčev obraz so sijali in so se čudili, da more mladi deček spati tako dolgo. Zato pa so se kar uprli v njegove zaspane oči, in Kekca je zaščemelo. Naglo je odprl oči in je pričel gledati okrog sebe in se čuditi. V prvih trenutkih se niti zavedal ni, kje je pravzaprav. A hipoma se je zganilo nekaj kraj njegove postelje in je glasno zacvililo. In že v naslednjem trenutku je Kekec zagledal volka, ki je ravnokar vstal in stopil na sredo sobice. Trikrat se je

pretegnil in je sedel na zadnje noge. Potem pa se je ozrl na Kekca in je nepremično gledal vanj z blestečimi očmi.

»Aha, nemarnež se je prebudil!« je zagodrnjal Kekec. »No, ne morem mu reči ničesar slabega. Miren je bil ponoči in me ni zbudil niti enkrat. Pa sem se naspal, pošteno naspal... Bog ve, kaj dela zdaj Pehta? Pa se nemara jezi in me pograbi za lase, ker sem spal tako dolgo. Pozno mora že biti, ker sije solnce že naravnost v sobico. Najbolje bi bilo, da takoj vstanem in se oblečem, da ne bo zamere. Pehta je huda, in jaz še ne poznam njenih muh... Kekec, Kekec! Mehka je postelja, to je res. A najbolje je, da kar skočiš iz nje in se naglo napraviš.«

In Kekec je res skočil s postelje in se je pričel naglo oblačiti. Niti pogledal ni volka, ki se je oblizoval tam sredi sobice. O, Kekec ga je kar preziral, kakor da bi ga ne bilo na svetu. Saj je bil pa Kekec tudi jezen na volka, ki ga je bil zasačil v gozdu, ko je že srečno ubežal Pehti. Tega pa Kekec ni mogel pozabiti, resnično ni mogel pozabiti. Zato pa je bil jezen na volka, tako jezen, da ga niti pogledati ni hotel več. Hitro si je obul nakovane črevlje in si je oblekel jopič. Potem pa je stopil v vežo. Tam je postal, pa je poslušal. A nič se ni ganilo po koči.

»Teta Pehtara, oj, teta Pehtara!« je zaklical Kekec na glas. Tedaj pa so se odprla vrata, in na pragu se je prikazala Pehta. »Oho, kaj si že vstal?« je rekla in se mu je nasmehnila. »Mislila sem, da boš gotovo spal vse dopoldne. Glejte si no, pa si že vstal. Pa zakaj si že vstal, pobič?«

Kekec pa je stal tam v veži in se je čudil. Danes skoro ni več poznal Pehte. Njeni lasje niso bili več razmršeni kakor včeraj, ampak so bili lepo počesani. Črni so bili kakor noč in so se svetili. Oblečena je bila v krasno, vijoličasto obleko in je bila prepasana s srebrnim pasom, ki so bili vanj udelani zlati biseri. Da, lepa je bila Pehta, da se je Kekec kar čudil. O, da bi si dela na glavo zlat šapelj, pa bi bil prepričan, da stoji pred mano zlata kraljica!« si je mislil Kekec in se je vedno bolj čudil Pehtini lepoti. Strmel je tam in se skoro ni upal govoriti. A naposled se mu je vendarle razvezal jezik. »Gospa,« je rekel in je še vedno gledal Pehto. »Mislim, da mi niste zamerili včeraj. Veste, zaradi mojega prismojenega govorjenja. O, da bi bil znal, da ste tako lepi, pa bi se bil vedel malo drugače. Seveda, ne vem, ako bi se bil znal. Veste, gospa, če ima človek opraviti dan na dan samo s tako neumno stvarjo, kot je bila rajnka Keza, pa se gotovo ne zna vesti, kot bi se spodobilo pred veliko gospo. Nekaj drugega je bila rajnka Keza in nekaj drugega ste vi, gospa! Zato vas lepo prosim, da mi nikar ne zamerite, gospa!«

Pehta se je posmejala in mu je odgovorila: »Kaj čenčaš neumnosti, Kekec? Saj nisem gospa, pa tudi gospodična nisem. Vedno si me imenoval »teta Pehta« in tako me imenuj vse dni, ko boš pri meni. Ali si razumel, Kekec?«

»Hm,« je menil Kekec in je zmajeval z glavo. »Ako ukažete, pa naj bo! A meni je sitno, resnično sitno, ker ne znam govoriti pred tako gosposčino. Veste, teta Pehtara, kar sram me je, tako sram, da bi kar pobegnil v dolino h Korošču, ako bi ne bilo tu tega nemarneža — tega volka, sem hotel reči. Pa ne morem nikamor, ker mi je vedno

za petami. Dejte, teta Pehta, recite mu v njegovem zamorskem jeziku, naj me vsaj ne gleda tako neumno! Veste, meni že kar preseda, in vedno se moram spominjati polenca, ki sem mu z njim oni le večer pošteno posvetil. Pa me kar srbi roka. O, teta Pehtara, in bila bi spet velika zamera.«

»Pusti volka, Kekec!« je odvrnila Pehta. »Saj ti ne stori nič žalega. Samo priden moraš biti in se lepo držati mojega domovanja. Pusti volku veselje in pusti mu, da te gleda. Hm, rad te ima; zato te pa gleda tako verno.«

»Kaj, mene ima rad ta nemarnež?« je vzrojil Kekec in je cepetnil na pol z ного. »O, nočem, da bi me imel rad, za ves svet nočem... Jaz ga ne morem videti, ker me je prekanil in ulovil, ko sem vam srečno pobegnil. Nočem ga, teta Pehtara, le povejte mu v zamorskem jeziku, da ga nočem in naj me zato nikar ne gleda tako neumno! Nikoli ga ne bom pogledal, ker je prenemaren, ker je tako grd, da je človeka kar sram in strah... O, teta Pehtara, ne zamerite mi, ker govorim tako grdo! Saj veste, da sem večinoma govoril samo z rajnko Kezo. A rajnki Kezi je bilo vse dobro. In vsaki besedi se je smejala rajnka Keza; mekeke... Tako se je smejala in govorila, ker ni znala nič drugega, resnično ni znala, teta Pehtara!«

Pehta se mu je smejala na ves glas in je ploskala z rokami. »O, Kekec, Kekec!« je govorila. »Strašno neumnega se delaš. A jaz ti ne verjamem prav ničesar. Pretkan ptiček si, Kekec! O, dobro te poznam. Ti si prekanil že divjega moža Prisanka, in zdaj hočeš še mene prekaniti, da bi mi ubežal. Zato se pa delaš tako neumnega. Oj, Kekec, Kekec! Dobro te poznamo, in zato nas ne boš nikdar prekanill!«

»Mislite, teta Pehtara?« je odvrnil Kekec. »Ne delam se neumnega, prav nič se ne delam. Kakor mi pride beseda na jezik, tako jo pa izgovorim. Morebiti sem pa res neumen in malo prismojen? Naša Tinkara mi pravi vedno, da sem neumen, ko jo dražim. Mogoče bo pa res. Saj ste tudi vi rekli, da sem neumen, in če ste rekli vi tako, teta, Pehtara, potem bo pa že res...«

»No, pustiva prerekanjel!« je dejala Pehta. »Gotovo si lačen, ker sinoči nisi ničesar večerjal. Kar z mano pojdi, da ne boš govoril čez toliko let, da si stradal pri Pehti! Pripravila sem ti dobro malico in upam, da boš zadovoljen z njo.«

In Pehta je vodila Kekca v veliko izbo, ki je bila opravljena prav preprosto, kakor so opravljene vse kmetiške izbe. Samo čedno je bilo vse, in nikjer ni bilo niti najmanjšega praška. Kekec je sedel za mizo,

ki je bila belo pregrnjena. Pehta mu je prinesla skodelico toplega mleka, sirovega masla in belega peciva. Kekec si ni dal prigovarjati, ker je bil resnično lačen. S slastjo je použival zajtrk in se niti zmenil ni za volka, ki je sedel kraj njega na tleh in je poželjivo čakal, kdaj mu vrže deček trohico v lačni gobec. Pehta je sedla na drugi stol in ga je gledala in se je smehljala. Ko je Kekec použil zajtrk, se je pokržal, pa je rekel: »Hvala vam, teta Pehtara! O, dober kruh pa imate! Takega nisem jedel še nikoli v svojem življenju... A povejte mi, teta Pehtara, kaj bom delal pri vas? Veste, meni je jako dolgočasno, ako posedam po izbi in gledam v strop. Ako nimate drugega posla, pa mi vsaj ukažite, da grem drva cepit.«

»Nobenega posla nimam zate,« je odgovorila Pehta. »Saj te nisem privedla semkaj, da mi boš služil. Privedla sem te samo zato, da mi boš delal kratek čas, in zato, da te kaznujem, ker si mi odvedel Mojco in si me zasmehoval. Ne misli, Kekec, da sem pozabila na vse to, ker sem tako prijazna s tabo in se ti smejem. O, naložila ti bom že zasluženo kazen. Le nikar se ne boji!«

Kekec se je namrdnil, pa je rekel: »Teta Pehtara, kaj res ne morete pozabiti tistega malega korenčka, ki sem ga vam strgal? Saj mi je žal, resnično mi je žal tega. Da bi bil vedel, da ste tako velika gospa, pa bi vam ne bil nikoli nagajal... In zaradi Mojce, teta Pehtara... Veste, jezen sem bil na vas, ker ste ugrabili Mojco. Sirota je Mojca, velika sirota, ker je slepa in ne vidi niti neba niti mamice. A vendar ste jo ugrabili vi, in sirota se vam ni prav nič smilila. Zato pa sem bil jezen na vas, strašno jezen in zato sem udril v vašo kočo — samo zato, teta Pehtara!«

A Pehta je zamahnila z roko in je dejala: »Zakaj govoriš tako, Kekec? Kaj veš ti, zakaj sem ugrabila Mojco! Smilila se mi je bolj nego tebi, ker je tako pridna in zna tako lepo prepevati. In ker se mi je smilila, sem šla v dolino po njo in sem jo privedla v svojo kočo. Lepo bi ji bilo pri meni. Prepevala bi mi bila, in jaz bi ji bila zdravila bolne oči. In čez mesec dni bi jo bila pustila domov. A rečem ti, Kekec, da bi bila Mojca zdrava in bi videla ravno tako dobro kot ti. A da bo Mojca slepa vse žive dni, tega si kriv samo ti, Kekec, ker si jo odvedel iz moje kočice.«

Kekec je strmел in je poslušal Pehto. Ko je Pehta umolknila, pa se je kar prijel za glavo. »O, teta Pehtara, teta Pehtara!« je zaklical obupno. »O, primite me za lase, za ušesa me primite! Neumen sem bil, tako jako neumen! Pa vi še pravite, da sem pretkan... Sirota Mojca! Lahko bi videla čez mesec dni nebo in snežnike, pa tudi mamico bi

videla in zlate cvetice. Pa zaradi mene ne bo videla nikoli — samo zaradi nesrečnega Kekca... Kaj sem storil? O, teta Pehtara, dajte, nabijte me! Ali pa recite nemarnemu volku, naj me raztrga, ker sem tako neumen! O, recite, teta Pehtara...»

In Kekec se je skoro razjokal v svoji žalosti in obupu. Kar z glavo se je naslonil ob mizo in je pričel tolči z nogami ob tla. — »Tiho, tiho, Kekec!« mu je prigovarjala Pehta. »Kar se je zgodilo, se je zgodilo. Pa ne moreš pomagati ne ti in tudi jaz ne... Veš, kar lepo pojdi pred kočo in sedi na trato, pa poglej malo na snežnike. Ko bo kosilo gotovo, pa te pokličem. Po kosilu se bova dogovorila o vsem, kar je treba.«

In Kekec se je res napotil iz koče. Šel je skozi gozdčič do porobja in je sedel tam na ploščat kamen. Z roko si je podprl glavo in je strmel na belo skalovje, ki se je dvigalo pred njim v modro nebo. Solnce je obsvetljevalo tisto skalovje, da se je svetilo, svetilo srebrno. Tišina je vladala širom okrog — po gladkih pečinah, po zmrznjenih snežiščih in po peščeni planotici tam spodaj... A Kekcu je bilo hudo v srcu, tako hudo kot še nikoli. A vse samo zaradi uboge Mojce, ki bi jo bila Pehta ozdravila, da ni bilo nesrečnega Kekca, ki je udril v Pehtino kočo. Oj, da bi bil vedel, oj, da bi bil vedel! Saj bi ne bil potem odvedel Mojce iz koče, ampak bi si bil izmislil sto lepih pesmi o Pehti in bi jih bil v svojem veselju pel od zjutraj do večera. Pa ni vedel, da hoče Pehta ozdraviti Mojco — oj, še na misel mu ni prišlo kaj takega. Zato pa je šel, pa je napravil tisto neumnost... In Kekec se je tolkel z roko po čelu in je bil ves žalosten in jezen. Zagledal je volka, ki je legel k njegovim nogam in je dremal. Pa ga je obšla silna jezica, da je kar skrčil pest. »Čakaj me, nemarnež!« je zavpil na ves glas. Pa je dvignil nogo, pa je brnil volka naravnost v gobec. Volk je zacvilil in je skočil na noge. Renčal je in je kazal zobe, da je Kekec že mislil, da plane zdaj pa zdaj nanj. Volk pa se je obrnil trikrat krog in krog; potem pa se je pomiril in je spet legel mirno k dečkovim nogam.

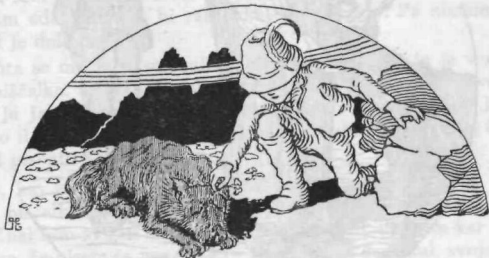
»Glej ga — nemarneža!« je zagodrnjal Kekec. »Niti za brco se ne zmeni... A čakaj, čakaj! Še te prekanim in ti pobegnem. Mar misliš, da te bom vedno gledal? Presedaš mi, nemarnež, že prvo uro si mi presedal. Zato pa ti pobegnem že danes.« — In Kekec se je zopet zatopil v svoje žalostne misli. Smilila se mu je Mojca kot še nikoli. In jezen je bil sam na sebe, tako jezen, da bi bil najrajši premikastil samega sebe. Premišljal je še dolgo, kaj bi napravil, in nazadnje se je domislil. Obraz se mu je razjasnil in plosknil je z rokami.

V svojem veselju je zažvižgal tako presunljivo, da je poskočil volk ves prestrašen na noge. — »Hej, tako storim, tako storim!« je izpregovoril. »Saj sem rekel, da prekanim Pehto in volka. Rekla je Pehta, da je hotela ozdraviti Mojco. In ako jo je hotela ozdraviti, ima gotovo doma zdravilo. In tistega zdravila se polastim. Če ne danes, pa jutri prav gotovo. Samo vedeti moram, kje ga skriva Pehta. In zvedel bom, kakor gotovo sem Kekec. Še danes bom zvedel...«

In Kekec si je mel ves vesel roke in je kar poskakoval. Gledal je od strani volka in se je muzal neprestano. Volk pa je dremal in glasno hropel. »Čakaj me, nemarnež!« se je posmejal Kekec še enkrat. »Danes ti poplačam pošteno vse, danes bova obračunala. Kar počakaj, nemarnež!« — Kekec se je okrenil in je pričel iskati med travo. In ni iskal dolgo. Zakaj hipoma se je sklonil in je utrgal rumenkasto rastlino. »Mleček je; kakor zanalašč raste tu. Ljubi volkec, danes boš pa še tulil, da bo veselje, in boš videl, kaj zna Kekec.«

Kekec je sedel nazaj na kamen. Dvignil je rastlino, ravno nad očesom spečega volka jo je držal. Stisnil jo je med prsti, da je pričel kapati volku v oko rumenkast, sluzen sok. Volk se niti ganil ni v pričetku. Toda hipoma je zatulil tako divje, da je Kekec kar odskočil in se potuhnil v svojem strahu. Volk je pričel skakati kakor brezumen po trati. Tulil je neprestano, da se je razlegalo strašno po gorski pustinji... Pritekla je Pehta iz koče, da bi videla, kaj pomeni to strašno tuljenje. »Kaj se je zgodilo?« je vprašala Kekca, ki se je še vedno skrival za kamenom.

»Kaj jaz vem!« je odgovarjal Kekec. »Sedim, sedim tu na kamenu, a volk iztika tam med travo. Pa kar hipoma se prične dreti, da sem si mislil, da me hoče požreti. Dajte, teta Pehtara, poglejte, kaj mu je.

Nemara ga je pičila osa ali pa še celo sam modras. Dere se prav nemarno, da bi človek lahko oglušel.«

Pehta je stopila k volku in ga je prijela za glavo. »Glej, glej!« je rekla. »Oko ima vse zalito. Saj ga je nemara res nekaj pičilo. Pojdi, pojdi, volkec! Kar z mano pojdi, pa ti bomo ozdravili oko. Saj ne bo nič hudega! Zato pa ni treba, da tuliš, kakor da bi te devali iz kože. Pojdi, pojdi, volkec!«

Volk je šel res za Pehto in je še vedno tulil, ker ga je resnično bolelo. Kekec je stopal za njima in se je vso pot muzal. Oj, mislil si je bil, da bo Pehta spoznala, da je on kanil volku v oko mlečkov sok. Pa se je skoro bal. A zdaj je videl, da Pehta niti najmanj ne sumi. Zato pa se je muzal tako zadovoljno in je mislil sam pri sebi: »Pa sem jo le prekanil in zdaj bom zvedel, kje ima skrito tisto zdravilo, ki je z njim mislila ozdraviti siroto Mojco. Hej, proti večeru pa zbežim v dolino in poneseš s seboj tisto zdravilo. Izpregledala bo Mojca in bo vesela, hej, tako vesela!« — In Kekec je poskočil v svoji radosti in bi bil skoro glasno zavriskal. A o pravem času se je še premislil in je položil prst na usta.

Prišli so v kočo, in Pehta je vzela z omarice stekleničico, ki je bila do vrha napolnjena s prozorno tekočino. Samo dvakrat je kanila volku v zabreklo oko — in volk ni tulil več. Zavlekel se je tja v kot in se je zleknil po tleh in je neprestano mežikal z bolnim očesom. Pehta pa je postavila stekleničico nazaj na omarico. Kekec je stopil na prste, pa je gledal pozorno, kam je dejala Pehta tisto stekleničico. Obraz se mu je smejal, in ves zadovoljen si je mel roke. — »Teta Pehtara,« je rekel potem. »Kaj je bilo volku? Ali ga je osa pičila? Ali modras?«

»Bog ve, kaj mu je bilo,« je odvrnila Pehta. »Nemara se je sam oprasnil, pa mu je zateklo oko.«

»Pa mu bo pomagalo zdravilo?« je vprašal Kekec. »Ali bo zopet zdrav, teta Pehtara?«

»Ne preteče niti pol urice, in volku se niti poznalo ne bo več, da je bil bolan,« je rekla Pehta in je odšla v kuhinjo.

Kekec je poskočil trikrat, ko je bil sam. Zasmejal se je prikrito in je pogledal na omarico, kjer je stala tista stekleničica. »Moja bo še danes,« je rekel sam pri sebi. »In videla bo sirota Mojca nebo in širo polje... Oj, to bo veselje! To bo veselje!« — In Kekec je pričel žvižgati in prepevati na glas. Prišla je Pehta iz kuhinje, pa se mu je čudila. »Pa kaj si tako vesel, Kekec? Pred uro si bil pa ves žalosten in obupan in si prosil, naj te nabijem...«

Kekec je zamahnil z roko in je odgovoril: »Bil sem žalosten in obupan, to je res. A zdaj sem videl, da mi žalost ne pomaga prav nič. Zato pa sem postal kar vesel in sem pričel prepevati. Oj, teta Pehtara! Da imam zdaj citre, to bi zabrenkal lepo pesem! Pa nimam citer, in zato mi je dolg čas.«

Pehta se mu je nasmehnila. Odprla je omarico in je vzela iz nje dolgo piščalko. »Ali znaš piskati na to piščalko?« mu je govorila. »Piščalka je jako lepa in poje kakor ptičica v gozdu. Glej, Kekec, to piščalko ti podarim, da si zapiskaš nanjo in da ti ne bo dolg čas. Samo če znaš piskati, Kekec?«

»O, kaj bi ne znal!« je odvrnil Kekec ves vesel in je ogledoval krasno piščalko. »Imel sem lani lepo piščalko, pa sem jo zamenjal za citre. Znal sem svirati najmanj sto lepih pesmi. Pa bom kar poizkusil, da vidim, če nisem še pozabil.« — In Kekec je zapiskal, svojo najlepšo pesemco je zapiskal. Lep glas je imela piščalka, da se je človeku srce kar topilo. Pa je Kekec tudi znal svirati, da nihče tako po vsej zagorski dolini. Pehta je kar stala pri vratih in ga je poslušala — hm, da,

in se je čudila. Samo volku ni bilo všeč to piskanje. Prevrčal se je tam po tleh in je cvilil žalostno in zategnjeno.

Kekec je odpiskal svojo pesemco. Pogledal je Pehto in jo je vprašal: »No, ali je bila pesem lepa? Kaj, teta Pehtara? Seveda, volku ni ugajala. Zato pa je cvilil ves čas. A kako naj ugaja temu nemarnežu lepa pesem? Ušesa ima vsa kosmata in nemarna; zato pa ne more poslušati lepih pesmi. A vam je ugajala moja pesemca. Kaj ne, teta Pehtara, da je bila lepa?«

»Hm,« je odvrnila Pehta. »Lepa je bila, resnično lepa. Dobro znaš svirati, da bi te človek poslušal ves dan... A poldne bo, Kekec. In treba gledati, da ti pripravim kosilo. Vem, da si lačen in da komaj čakaš, kdaj bo skleda na mizi.«

»O, ni taka sila, teta Pehtara!« je govoril Kekec. A Pehta je odšla nazaj v kuhinjo, in Kekec je bil zopet sam v izbi. Zaspiral si je še eno pesemco. Potem pa je stopil k volku, ker je bil radoveden, če je oko resnično ozdravelo. In Kekec se je čudil, ker je videl, da se volku niti najmanj ne pozna, da mu je bilo pred pol ure oko tako strašno zateklo. »Pomagalo je zdravilo temu kosmatemu nemarnežu,« je zamrmral. »Pa bo gotovo pomagalo tudi siroti Mojci... Oj, to se žalostè Koroščevi, ker sem izginil kar nenadoma! Pa tudi doma bodo skrbeli, in Tinkara bo jokala, ko zve, da me je pograbila Pehta. Zato pa moram gledati, da jo kmalu pobrišem odtod. Sicer Pehta ni napačna in ni hudobna. A že zaradi tega nemarneža moram pobegniti, ker ga kar videti ne morem... Prekanil ga bom, kakor sem ravnokar prekanil Pehto. Pa mi je pokazala zdravilo, ki bo ozdravilo siroto Mojco. Oj, resnično...«

A Kekec ni utegnil dalje razmišljevati. Zakaj iz kuhinje je prišla Pehta in je pričela nositi kosilo na mizo. In Kekec je jedel tako imenitno kot še nikoli. Kar načuditi se ni mogel dobrim jedilom, ki so se kadila na mizi iz lepih skled. Zato je bil dobre volje, in jezik mu je tekel, da se mu je morala Pehta neprestano smejati. — A po kosilu mu je rekla Pehta: »Kekec, ostani lepo doma in bodi priden! Ne hodi iz koč, ker to straži volk. A volk je strašen in te lahko ugrizne, da boš pomnil. Zato pa se čuvaj in piskaj lepo na piščalko. Jaz grem v gozd in za dve uri se povrnem.«

Pehta je res odšla, in Kekec je ostal sam z volkom v koči. Bil je ves vesel, ker si je mislil, da je prišel zdaj tisti čas, ko prekane volka in pobegne v dolino. Sedel je na stol kraj volka in mu je pričel svirati tako milo in krasno, da volk ni več žalostno cvilil. Volk ga je gledal nekaj časa zamaknjen. Potem pa se je zleknil. Glavo je stisnil med noge in je zaspal. Kekec se je posmejal potihoma. Vzel je stol

in ga je postavil kraj omarice. Nato pa je stopil na stol in je vzel stekleničico z omarice. »Ne smem vzeti vsega zdravila,« je pomislil sam pri sebi. »Lahko Pehta zapazi, da sem ji odnesel stekleničico. Potem bi mi bilo pač gorje, če se mi beg ne posreči.« -- A Kekec se ni dolgo pomišljal. Vzel je prazno stekleničico in jo je napolnil do srede z zdravilom. Utaknil jo je v žep, a drugo je postavil nazaj na prejšnje mesto. -- »Hej, posrečilo se mi je, in prekanil sem Pehto,« se je razveselil. »Mojca, veseli se, ker zdaj boš videla nebo in širono polje... A zdaj moram obračunati tudi s tem nemarnim žem, ki smrči tako grdo.« -- Kekec je hodil po prstih in je iztikal po izbi. Naposled je iztaknil nekje tam v kotu za pečjo debelo vrv. Neslišno se je splazil do spečega volka in mu je pričel ovijati debelo vrv okrog života. Potihoma je sviral na piščalko, in volk se je stresel samo trikrat, a predramil se ni.

Kekec je bil gotov in se je globoko oddahnil. Po prstih se je splazil do vrat in jih je odprl neslišno. Še enkrat se je ozrl po izbi in na

spečega volka — potem pa je smuknil v vežo. In niso prešli trije trenutki, ko je bil že pod milim nebom, tam v tihem gozdiču. Postal je za hip in je zamahnil s svojim klobučkom. »Hehe, pa sem ju le prekanil,« se je zasmel na glas. »Teto Pehto sem prekanil in onega nemarneža, ki ga nisem mogel videti. Hehe...«

In Kekec se je posmejal še enkrat. Potem pa se je spustil v tek. Kakor veter je bežal skozi gozdič in se je spustil po peščenem obronku. A komaj je prišel do srede obronka, že je obstal ves prestrašen in se je ozrl nazaj. Zaslišal je bil kratko lajanje tam v gozdiču, in mraz ga je stresel. In trenutek potem je že zagledal volka, ki je skočil iz gozdiča in je drvel na vso sapo po strmini.

»Ovbe, prebudil se je, pa je pregrizel vrv,« je zasopel Kekec, in mrzel znoj mu je stopil na čelo. »Navalil bo name in me raztrga.« — Volk je pridrvel do njega in se je zagnal z vso močjo nanj. Kekec se je prevrgel in je padel na tla. Volk mu je stopil s prednjimi nogami na prsi in ga je gledal s sršečimi očmi. Hropel je na vso moč, in njegovi dolgi, ostrí zobje so se svetili. Kekec je zamizal, ker je bil prepričan, da zasadi volk tiste zobe v njegovo telo in ga raztrga... Ko pa je spet odprl oči, je zagledal volka kraj sebe. Čepel je na pesku in ga je samo gledal, in oči so se mu bliskale.

»Ne bo me požrl nemarnež,« se je oddahnil Kekec in je skočil hipoma na noge. »Najbolje je, da grem nazaj v kočó in si izmislím drugo zvijačo. No, danes se mi ni posrečilo. Pa se mi bo jutri ali pa pojutrišnjem...«

In Kekec si je popravil jopič in je pobral klobuček s tal. Počasi se je napotil po strmini, a za njim je stopal volk, ki je še vedno hropel glasno in je kazal svoj rdeči jezik. Kekec ga ni niti pogledal. Šele sredi gozdiča se je obrnil k njemu, pa mu je rekel: »Ali se zdaj veseliš, da si me ulovil? Ha, ti nemarnež? O, nič ne de! Prekanil te bom pa

vendar, kakor sem prekanil tvojo gospodinjo za tisto lepo zdravilo. Le meni verjemi in čakaj, nemarnež!

Ko je prišel Kekec v izbo, je videl, da je volk resnično pregrizel močno vrv in se je tako oprostil neljubih vezi. In Kekec se je namrdnil in je postal jako slabe volje. Nekaj časa je hodil po izbi gori in doli in je pogledal tu pa tam prav hudo volka, ki je ležal pri vratih. Naposled pa se je potipal po jopiču in je vzel iz žepa stekleničico.

»Še je cela, še,« se je posmejal in je dejal stekleničico nazaj v žep. Potem pa je sedel k odprtemu okencu. Utaknil je v usta piščalko, pa je pričel svirati poskočno pesemco...

Jutranji sen.

*V sobici beli na mehko blazino
solnček ob zori smejati se jame
tiho porednež poljubček odzame,
deklici v spanju — in hoče v daljino ...*

*Solnček — ah, ti si! Ostani pri meni!
v hudem viharju sem begala v noči,
daleč sem tavalala, sama v brezmoči,
v sivi krajini neznani, megleni ...*

*Črni oblaki so mi zagrinjala
v težkih zamakih pred mene spustili,
bele stezice so v temo zakrili,
jaz sem samotna na potu ostala ...*

*Solnček — ah, ti si! Ostani pri meni!
Burno uteši srca valovanje,
v sladke in lepe zazibljivi me sanje,
s toplimi žarki me zopet odeni!*

J. Klanšek.

